

podrazumijeva borce i službenike. Ovako je to, naime, izrazio na kraju devetog poglavlja: »Dijelovi države su borilački i savjetnički dio.« Ako su, dakle, ta dva dijela najveće obilje građana, da li ih je više od pet tisuća? Ako jest više, ili upravo toliko, taj isti prigovor otpada i možda se daleko više odnosi na Aristotela. Ali, ako je to najveće preobilje manji broj od pet tisuća, zašto to nije odredio filozof koji se usuđuje napasti Platona zbog toga što je malo toga odredio? Zašto isto tako nije odredio veličinu područja koja može prehraniti isto toliko svojih besposlenih ljudi? Bilo mu je dovoljno reći: »Da besposleni stanovnici mogu živjeti slobodno i istovremeno umjereno.«

Ali kada kaže: »Dobro je uzeti u obzir i susjedna mjesta«, Platonu nije mogao ništa s pravom zamjeriti. To je on, naime, rekao u petoj knjizi: »Dostatna veličina mnoštva uistinu se ne može drukčije odrediti nego ovisno o području i susjednim državama.«

No čerupa ga da je pri raspodjeli dobara propustio: »tako da žive suzdržljivo« – iako to nije izrijeком rečeno, ipak to filozof koji nije zabadalo, može lako razabrati. Kada je, naime, Platona želja da građani budu slobodni, daje se na znanje da ih ne treba od nužde siliti na ratarstvo ili na nešto nedostojno slobodna čovjeka.

Čerupa ga zatim što je odredio jednakost dobara, ali je propustio jednakost u rađanju djece, jer za njom bogatijom dobrima slijedi nejednakost u imovini. To je, doista, istina, kad se onaj dio koji je dodijeljen jednom samom, podijeli na mnoge sinove,